

[Grønning.]

tes af en Rutebil. Mod denne Plans Gen-nemførelse ønsker jeg alvorligt at protestere. Hvis det er en offentlig Interesse at etablere grønne Omraader og Naturparker som Studiefelter for Landets Ungdom og som Udflygtssteder for Hovedstadens Befolkning, saa er det ogsaa en offentlig Interesse at opretholde egnede Trafikmidler dertil. Vil man ikke det, maa det fraaades at anvende offentlige Midler til Fremme af disse Formaal. Af Hensyn til Bilister og langtrækkende Cyklister behøver man ikke at lave Naturparker — de finder nok ud i Naturen alligevel. Det er den øvrige Befolkning, som har Brug derfor, den skulde man ikke spærre inde, og det gør man, hvis man spærret af for de almindelige Trafikmidler; saa bliver hele Foretagendet efter min Opfattelse uden Mening.

Det er da ogsaa forbløffende, at det just er Københavns Kommune, hvis talrige Befolkning vilde høste mest Gavn af Anlægget, der agter at foretage denne trafikale Spærring. Men det viser — hvad man ogsaa kunde vente —, at Kommunerne ikke egner sig til at administrere Trafikmidler uden for egne Grænser. Befordring af Passagerer og Transport af Gods stopper nu engang normalt ikke op ved en Kommunegrænse.

Jeg vil derfor henstille til den højtærede Trafikminister nøje at overveje, om det vil være betimeligt at lade Københavns Kommune omdanne Slangstrupbanen til en Sporvejslinie med Endestation i Farum. For Befolkningen, der nu snart i 40 Aar har haft Person- og Godstrafik ad denne Bane, vil det blive et meget føleligt Savn, om Godstrafikken falder helt væk, og hvad Persontrafikken angaar, maa det jo paaregnes, at den ved Sporvognsdrift vil komme til at ligge stille adskillige Dage om Aaret, naar Vinteren sætter ind og Snelæg foregaar. Enhver, der overværede Sporvejstrafikkens Sammenbrud herinde i Byen næstforrige Søndag, vil have faaet et klart Indtryk af, hvordan Sporvejstrafikken ude i det aabne Land vil komme til at forme sig, naar Vinteren indtræder med saa stor Pludselighed. At etablere Sporvejsdrift paa denne Strækning maa under vore klimatiske Forhold anses for at være et temmelig hasarderet Foretagende, som man næppe heller i noget andet Land med tilsvarende Vintre vilde tænke paa. Omdannelsen af Banen til Sporvejsdrift er derfor et Fejlgreb, som yderligere forstærkes ved Nedlæggelse af Banestrækningens vestlige Del. Det er mit Haab, at den højtærede Minister, der er ansvarlig for Landets Trafikveje, ikke

vil medvirke til saa uheldige Planers Gen-nemførelse.

Det, der i Banens Opland er Ønske om, er ikke en usikker Sporvejsdrift, men en Banetrafik, som den findes paa Nordbanen, og naturligvis i hele Banens nuværende Udstrækning. Det er derfor ikke Københavns Kommune, men Staten, der bør overtage Slangstrupbanen og dens Drift.

Der har ved denne Finanslovdebatt været talt om adskillige Landbrugsspørgsmaal, som naturligvis altid kan paaregne Interesse i et Landbrugsland, men jeg har i den senere Tid mødt et andet Spørgsmaal, der øjensynligt interesserer Befolkningen meget, og det er dette: Hvordan skal det gaa dansk Skibsfart efter Krigen?

Vi ved jo alle, at Skibsfarten er det danske Erhverv, der er haardest ramt — baade ved Tab af Mennesker og Materiel —, og det er da naturligt, at Befolkningen interesserer sig for, hvordan Skibsfarten efter Krigen kan tænkes at blive reorganiseret, saaledes at den kan optage sin tidligere Opgave i Samfundet.

Der foreligger ikke fra Skibsfartens ledende Mænd ret mange Udtalelser til Belysning af dette Spørgsmaal, men dog en enkelt, som jeg gerne vil fremdrage ved denne Lejlighed. Det er en Udtalelse af Skibsreder Knud Lauritzen, som netop har beskæftiget sig med, hvordan Skibsfartens Fremtid skal forme sig. Skibsreder Lauritzen siger herom: Det, vore Tanker samler sig om, er, hvordan vi skal tilrettelægge dansk Skibsfart med Fremtiden for Øje, hvordan vi skal staa rustede, naar de nuværende Spærringer bliver fjernet, og det atter bliver til at sejle. Vi skal — sagde Skibsrederen — have endnu større Lasterum, bedre Mandskabsrum, bedre Lossegrejer og stærkere Fart. Og for at forberede dette har vi benyttet Pausen — han taler altsaa paa Skibsredernes Vegne — til paa ny at sætte os paa Skolebænken for at lære og for at gøre os skikkede til at gennemføre det Fremstød for dansk Skibsfart, der skal følge efter Krigen. Alt dette skal gøres, og det skal gøres paa Dansk — siger Knud Lauritzen.

Jeg synes, det er af betydelig Interesse for Befolkningen at vide, med hvilket Mod, med hvilken Virkekraft dette haardt ramte Erhverv arbejder, og jeg synes, der er al mulig Grund til at anerkende, at man netop i Modgangens Aar med et saa ukueligt Sind forbereder en ny og større Fremtid for dansk Skibsfart.

I denne Forbindelse vil jeg ogsaa gerne fremhæve den Udsendelse til Søens Folk,